

## Arrest

nr. 275 000 van 6 juli 2022  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN  
Ankerstraat 114 / 1  
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft tevergeefs drie aanvragen ingediend om een verblijfskaart van meer dan drie maanden te verkrijgen op grond van de relatie met haar Belgische partner (gezinsherenigingsaanvragen).

Op 5 februari 2021 dient de verzoekende partij een (tweede) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*(...)*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2021 werd ingediend en op data van 22.11.2021, 13.01.2022 en 14.02.2022 werd geactualiseerd door :*

*(...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 29.09.2012 een eerste aanvraag gezinshereniging indient in functie van zijn Belgische partner. Deze aanvraag wordt geweigerd op 08.01.2013 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.01.2013. De bijlage 35, in het kader van het ingediende beroep tegen deze beslissing, wordt ingetrokken op 09.07.2015. Op 08.07.2015 dient betrokkene een tweede aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn partner. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 05.01.2016 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.01.2016. De bijlage 35, in het kader van het ingediende beroep tegen deze negatieve beslissing, wordt ingetrokken op 16.08.2019. Zijn derde aanvraag gezinshereniging wordt negatief afgesloten op 10.05.2017 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30.05.2017. Zijn bijlage 35 wordt pas ingetrokken op 04.02.2020, hoewel de Raad voor Vreemdelingbetwistingen zijn beroep reeds verworpen had op 29.03.2018.*

*Tenslotte dient mijnheer op 15.07.2019 een aanvraag 9bis in, die onontvankelijk wordt afgesloten op 30.04.2020 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27.05.2020.*

*Betrokkene beroept zich op zijn lange legale verblijf in België. Echter, we merken op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hij zich in precair verblijf bevond in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene deed driemaal een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische partner die allen negatief werden afgesloten en in het kader waarvan hij op 18.01.2013, op 05.01.2016 en op 30.05.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat de bijlage 35, afgeleverd in het kader van zijn beroep tegen de negatieve beslissing dd. 10.05.2017 van de dienst gezinshereniging pas bij beslissing dd. 04.02.2020 werd ingetrokken, kan evenmin weerhouden worden. Betrokkene diende te weten dat een bijlage 35 slechts een proceduredocument is, dat aantoonde dat een schorsend beroep lopende kan zijn. Betrokkene was er bovendien van op de hoogte dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds op 29.03.2018 een arrest had gevelde. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.*

*Betrokkene beroept zich op het feit dat hij tot op heden tewerkgesteld is als arbeider en dit ononderbroken sinds 2013. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens zijn aanvragen gezinsherening. Vermits zijn laatste bijlage 35 werd ingetrokken op datum van 04.02.2020 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen zijn van openbare orde en/of veiligheid in hoofde van betrokkene en dat hij een blanco Kosovaars voorlegt en over een blanco Belgisch strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene over een langdurig verblijf in België zou beschikken, dat hij over een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat hij een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij hier onmiddellijk tewerkstellingsmogelijkheden gehad zou hebben, dat hij sinds 2013 tewerkgesteld zou zijn geweest, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij onderbroken gewerkt zou hebben in dienstverband sinds 2013 dus bijna acht jaar, dat hij zich steeds bijgeschoold zou hebben, dat hij het gelijkwaardigheidsattest van zijn Kosovaarse diploma voorlegt evenals zijn attest van inburgering, een deelcertificaat Nederlandse taalles, zijn arbeidsovereenkomst dd. 26.01.2014, verschillende loonfiches, een attest van tewerkstelling, zijn Belgisch rijbewijs, een certificaat heftruck, een certificaat gebruiker van kleine blusmiddelen, een getuigschrift hoogwerker, een diploma basisveiligheid VCA en zijn huurovereenkomst dd. 12.12.2020) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).  
(...)"*

Op 2 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

De heer:

(...)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

- o *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:  
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.  
(...)"*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

### *"2.1 De middelen*

#### *M.b.t. de nietigverklaring*

*Geput uit de schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;*

*aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst;*

*dat de bestreden beslissing de (drie)-maandelijke verlenging gedurende 2 jaar én 9 maanden (!) van de bijlage 35 van verzoeker na de negatieve beslissing dd. 10.05.2017 van de dienst gezinshereniging aanziet als een 'zekere behandelingsperiode' waarmee de indruk wordt gewekt dat dit als normaal én niet als buitengewoon wordt beschouwd;*

*dat een dergelijk zeer lange verlengingsperiode evidentierwijze absoluut niet als normaal kan worden beschouwd aangezien op die manier bij verzoeker een verwachtingspatroon werd gecreëerd - versterkt ook door het feit dat hij (drie)maandelijks werd geconfronteerd met een positieve beslissing van verlenging van zijn bijlage 35 ! - dat door zijn langdurig legaal verblijf, verregaande integratie én continue tewerkstelling in dienstverband hij sowieso - en dit los van het aspect gezinshereniging - verder én definitief zou gerechtigd worden op verblijf in België;*

*dat bovendien deze zeer lange verlengingsperiode verzoeker ook juist verder in het staat heeft gesteld om hier duurzaam te verankeren, de Nederlandse taal volledig te beheersen en vast werk te bekomen in dienstverband;*

*dat verzoeker voorts na een ononderbroken verblijf van 9,5 jaar (waarvan meer dan 7 jaar o.b.v. een legaal verblijfstatuut) totaal onworteld is t.a.v. zijn land van herkomst en een leven heeft opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd is én hier wettelijk heeft samengewoond met zijn toenmalige Belgische partner -, hier sinds maart 2013 ononderbroken in dienstverband tewerkgesteld is én dit alles n.a.v. de aanvraag art. 9bis Vw. ook gestaafd is geweest met de nodige bewijzen - en hij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;*

*dat deze verhindering wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoeker t.a.v. zijn land van herkomst onworteld is én al een sterkere binding heeft met België én verzoeker overigens niets meer bezit in zijn land van herkomst en hij daar zo goed als geen familie meer heeft;*

*dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoeker gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoeker hierdoor de banden, integratie en zijn vaste tewerkstelling, dewelke hij met België heeft opgebouwd, zwaar dreigt aangetast te zien;*

*dat hieruit volgt dat verzoeker aldus afdoende aantoont dat er voor hem een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst;*

*aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;*

*dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 02.03.22 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13, aan verzoeker betekend op 09.03.22, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;*

*M.b.t. de schorsing van de bestreden beslissing  
(...)"*

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting van het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het gelijkheidsbeginsel schenden.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen, die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

Daarnaast wordt in de tweede bestreden beslissing duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Er wordt geconcretiseerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat *in casu* aan de formele motiveringsplicht voldaan is, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een

verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Dit betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. De verzoekende partij verwijt de eerste bestreden beslissing dat de bestreden beslissing de (drie-) maandelijke verlenging van de bijlage 35 gedurende twee jaar en 9 maanden na de negatieve beslissing van 10 mei 2017 aanziet als een “*zekere behandelingsperiode*” om de indruk te wekken dat het een normale behandelingsperiode betreft en niet een buitengewone.

2.8. Uit de lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing vastgesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het niet aantonen van buitengewone omstandigheden volstaat om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De verzoekende partij gaat voorbij aan het juridisch begrip van “buitengewone” omstandigheden. Een al dan niet lange behandelingsperiode van aanvragen heeft de verzoekende partij in haar voordeel gespeeld voor de opbouw van de elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, zoals verankeren in België, duurzame banden met haar partner op te bouwen, Nederlands volledig te beheersen, en tewerkstelling en integratie te bevorderen. Overigens blijkt uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf dat zij impliciet stelt dat de relatie met haar partner beëindigd is in 2019.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de vreemdeling die zijn aanvraag heeft ingediend in legaal verblijf of in verblijf op grond van een bijlage 35, geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen. De verzoekende partij toont voorts niet aan op grond van welke bepaling een vreemdeling die in het bezit is van een verblijfsdocument bijlage 35, bij een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zou vrijgesteld zijn van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Een verlenging van verblijf omwille van het herhaaldelijk indienen van gezinsherenigingsaanvragen en het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf tot verblijf, verklaren niet waarom het bijzonder moeilijk zou zijn voor de verzoekende partij om haar aanvraag elders dan in België in te dienen. Een lang verblijf in België kan de verzoekende partij enkel helpen om de gegrondheidselementen, die onderzocht worden na een ontvankelijkheidsonderzoek, aan te sterken. Een langere verblijfsduur strekt de verzoekende partij enkel voordeel.

De volgende motieven kunnen gevolgd worden:

*“Betrokkene beroept zich op zijn lange legale verblijf in België. Echter, we merken op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hij zich in precair verblijf bevond in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene deed driemaal een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische partner die allen negatief werden afgesloten en in het kader waarvan hij op 18.01.2013, op 05.01.2016 en op 30.05.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat de bijlage 35, afgeleverd in het kader van zijn beroep tegen de negatieve beslissing dd. 10.05.2017 van de dienst gezinshereniging pas bij beslissing dd. 04.02.2020 werd ingetrokken, kan evenmin weerhouden worden. Betrokkene diende te weten dat een bijlage 35 slechts een proceduredocument is, dat aantoonde dat een schorsend beroep lopende kan zijn. Betrokkene was er bovendien van op de hoogte dat de Raad voor Vreemdelingenbewistingen reeds op 29.03.2018 een arrest had gevelde. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

2.9. De verzoekende partij stelt verder dat zij na een ononderbroken verblijf van bijna 9,5 jaar, waarvan meer dan 7 jaar op basis van een legaal verblijfsstatuut, totaal ontworteld is ten aanzien van haar land van herkomst en een leven heeft opgebouwd in België, dat zij hier duurzaam verankerd is en hier wettelijk samenwoont met haar Belgische partner, dat zij hier sinds maart 2013 ononderbroken in dienstverband tewerkgesteld is en dit alles naar aanleiding van de aanvraag om verblijfmachtiging ook gestaafd is geweest met de nodige bewijzen, dat zij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen op basis van artikel 9, §2, van de Vreemdelingenwet, dat deze verhindering wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar zij ten aanzien van haar land van herkomst ontworteld is en al een sterkere binding heeft met België en overigens niets meer bezit in haar land van herkomst en zij daar zo goed als geen familie meer heeft.

De Raad merkt nog op dat, integendeel met de bewoordingen van het middel, de verzoekende partij in haar aanvraag van 5 februari 2021 stelde dat zij een duurzame relatie had (dus in het verleden) tot 2019 (eigen onderlijning). Voorts is een tijdelijk verblijf omwille van procedurele redenen, zoals het indienen van een gezinsherenigingsaanvraag, niet gelijk te stellen met een “*langdurig legaal verblijf*” temeer drie bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgereikt. De verzoekende partij wist dat haar verblijf precair was.

2.10. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing over het langdurig verblijf van de verzoekende partij, het leven dat die laatste heeft opgebouwd in België, de wettelijke samenwoning en de tewerkstelling heeft gemotiveerd als volgt:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 29.09.2012 een eerste aanvraag gezinshereniging indient in functie van zijn Belgische partner. Deze aanvraag wordt geweigerd op 08.01.2013 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.01.2013. De bijlage 35, in het kader van het ingediende beroep tegen deze beslissing, wordt ingetrokken op 09.07.2015. Op 08.07.2015 dient betrokkene een tweede aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn partner. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 05.01.2016 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.01.2016. De bijlage 35, in het kader van het ingediende beroep tegen deze negatieve beslissing, wordt ingetrokken op 16.08.2019. Zijn derde aanvraag gezinshereniging wordt negatief afgesloten op 10.05.2017 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30.05.2017. Zijn bijlage 35 wordt pas ingetrokken op 04.02.2020, hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beroep reeds verworpen had op 29.03.2018.

Tenslotte dient mijnheer op 15.07.2019 een aanvraag 9bis in, die onontvankelijk wordt afgesloten op 30.04.2020 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27.05.2020.

Betrokkene beroept zich op zijn lange legale verblijf in België. Echter, we merken op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat hij zich in precair verblijf bevond in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene deed driemaal een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische partner die allen negatief werden afgesloten en in het kader waarvan hij op 18.01.2013, op 05.01.2016 en op 30.05.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland of naar een land waar hij kan verblijven. Het feit dat de bijlage 35, afgeleverd in het kader van zijn beroep tegen de negatieve beslissing dd. 10.05.2017 van de dienst gezinshereniging pas bij beslissing dd. 04.02.2020 werd ingetrokken, kan evenmin weerhouden worden. Betrokkene diende te weten dat een bijlage 35 slechts een proceduredocument is, dat aantoonde dat een schorsend beroep lopende kan zijn. Betrokkene was er bovendien van op de hoogte dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds op 29.03.2018 een arrest had gevelde. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

(...)

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen zijn van openbare orde en/of veiligheid in hoofde van betrokkene en dat hij een blanco Kosovaars voorlegt en over een blanco Belgisch strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene over een langdurig verblijf in België zou beschikken, dat hij over een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat hij een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie gevolgd zou hebben, dat hij hier onmiddellijk tewerkstellingsmogelijkheden gehad zou hebben, dat hij sinds 2013 tewerkgesteld zou zijn geweest, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij onderbroken gewerkt zou hebben in dienstverband sinds 2013 dus bijna acht jaar, dat hij zich steeds bijgeschoold zou hebben, dat hij het gelijkwaardigheidsattest van zijn Kosovaarse diploma voorlegt evenals zijn attest van inburgering, een deelcertificaat Nederlandse taalles, zijn arbeidsovereenkomst dd. 26.01.2014, verschillende loonfiches, een attest van tewerkstelling, zijn Belgisch rijbewijs, een certificaat heftruck, een certificaat gebruiker van kleine blusmiddelen, een getuigschrift hoogwerker, een diploma basisveiligheid

VCA en zijn huurovereenkomst dd. 12.12.2020) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (eigen onderlijning).

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn niet kennelijk onredelijk. Zij drukken een correcte beoordeling uit. De verzoekende partij toont door het louter herhalen van de elementen van haar aanvraag niet aan dat deze beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat die steunt op incorrecte feitelijke gegevens. De stelling dat zij met voornoemde elementen wel afdoende aantoonde dat er voor haar een onmogelijkheid of een bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook niet dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Integendeel mag net worden aangenomen dat sterke banden met een bepaald land behouden blijven bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Waar de verzoekende partij betoogt dat een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor zij gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke zoals in de praktijk blijkt minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat zij hierdoor de banden, integratie en haar vaste tewerkstelling, dewelke zij met België heeft opgebouwd, zwaar dreigt aangetast te zien, maakt zij dit aldus niet aannemelijk. Bovendien weerlegt de verzoekende partij de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing niet:

*"Betrokkene beroept zich op het feit dat hij tot op heden tewerkgesteld is als arbeider en dit ononderbroken sinds 2013. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens zijn aanvragen gezinsherening. Vermits zijn laatste bijlage 35 werd ingetrokken op datum van 04.02.2020 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."* (eigen onderlijning).

2.11. In zoverre dat de verzoekende partij nog stelt dat zij totaal ontworteld is ten aanzien van haar land van herkomst en dat zij overigens niets meer bezit in haar land van herkomst en daar zo goed als geen familie meer heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat zij dit geenszins heeft aangevoerd in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd, daar het aan de verzoekende partij toekwam om buitengewone omstandigheden aan te tonen op grond waarvan het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Sterkere banden met België dan met het herkomstland tonen niet het bestaan van buitengewone omstandigheden aan. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat dit desgevallend slechts een tijdelijke scheiding van België is. Praktische overwegingen doen aan het voorgaande geen afbreuk.

2.12. Met voormeld betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Ook door het enkel stellen dat zij afdoende aantoonde dat er voor haar een onmogelijkheid of een bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van de aanvraag in het herkomstland, toont zij geenszins aan op welke wijze de motieven van de eerste bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Indien de verzoekende partij met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-

2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.13. De uiteenzetting van verzoekende partij laat aldus niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.14. De verzoekende partij ontwikkelt geen middel tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt enkel dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat *“hierdoor ook sowieso de bijlage 13, aan verzoeker betekend op 09.03.22, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”*. Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN